

Ulgi podatkowe dla osób niepełnosprawnych

Zgodnie z Ustawą z dn. 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r., Nr 14, poz. 176 z późn. zm.) osoby niepełnosprawne, które rozliczają się z Urzędem Skarbowym lub podatnicy, na których utrzymaniu są osoby niepełnosprawne mogą odliczyć od dochodu stanowiącego podstawę obliczenia podatku wydatki na cele rehabilitacyjne i związane z ułatwieniem wykonywania czynności życiowych.

W przepisach tych jako osoby niepełnosprawne określa się osoby legitymujące się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności (lub o całkowitej niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji, dawniej I grupa inwalidztwa), umiarkowanym stopniu niepełnosprawności (lub całkowitej niezdolności do pracy, dawniej II grupa) lub też lekkim stopniu niepełnosprawności (lub częściowej niezdolności do pracy, dawniej III grupa).

W przypadku odliczeń podatników, na których utrzymaniu pozostają osoby niepełnosprawne jest to możliwe wówczas gdy dochody tych osób nie przekraczają kwoty limitu 9 120 zł.

Za wydatki na cele rehabilitacyjne uznaje się wydatki między innymi na:

- adaptację i wyposażenie mieszkań oraz budynków mieszkalnych stosownie do potrzeb wynikających z niepełnosprawności (są to m.in. wydatki na likwidację barier architektonicznych);
- przystosowanie pojazdów mechanicznych do potrzeb wynikających z niepełnosprawności (dotyczy to tzw. oprzyrządowania pojazdu);
- zakup i naprawę indywidualnego sprzętu, urządzeń i narzędzi technicznych – niezbędnych w rehabilitacji oraz ułatwiających wykonywanie czynności życiowych, stosownie do potrzeb wynikających z niepełnosprawności, z wyjątkiem sprzętu gospodarstwa domowego (m.in. przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze i sprzęt rehabilitacyjny, także urządzenia ułatwiające komunikowanie się);
- zakup wydawnictw i materiałów (pomocy) szkoleniowych, w zależności od potrzeb wynikających z niepełnosprawności: książki, broszury, kasy audio, kasy video dotyczące np. metod usprawniania, pomocy edukacyjno-rehabilitacyjnych;
- odpłatność za pobyt na turnusie rehabilitacyjnym. Dotyczy wyłącznie odpłatności poniesionej za udział w turnusie osoby niepełnosprawnej. Jeżeli w turnusie uczestniczył także opiekun lub rodzic danej osoby nie może on odliczyć kosztu swojego pobytu na turnusie;
- odpłatność za pobyt na leczeniu w zakładzie leczenia uzdrowiskowego, w zakładzie rehabilitacji leczniczej, zakładach opiekuńczo-leczniczych i pielęgnacyjno-opiekuńczych;
- odpłatność za zabiegi rehabilitacyjne;
- odpłatność za opiekę pielęgniarską nad osobą niepełnosprawną w okresie przewlekłej choroby uniemożliwiającej poruszanie się oraz usługi opiekuńcze świadczone dla osób niepełnosprawnych zaliczonych do I grupy inwalidztwa;
- opłacenie tłumacza języka migowego;
- kolonie i obozy dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnej oraz dzieci osób niepełnosprawnych, które nie ukończyły 25 roku życia;
- leki – w wysokości stanowiącej różnicę pomiędzy faktycznie poniesionymi wydatkami w danym miesiącu a kwotą 100 zł, jeżeli lekarz specjalista stwierdzi, że osoba niepełnosprawna powinna stosować określone leki (stale lub czasowo);
- odpłatny, konieczny przewóz na niezbędne zabiegi leczniczo-rehabilitacyjne osoby niepełnosprawnej karetką transportu sanitarnego; osoby niepełnosprawnej zaliczonej do I lub II grupy inwalidztwa oraz dzieci niepełnosprawne do 16 lat – również innymi środkami transportu;
- używanie samochodu osobowego będącego własnością (współwłasnością) osoby niepełnosprawnej zaliczonej do I lub II grupy inwalidztwa lub podatnika mającego na utrzymaniu osobę niepełnosprawną zaliczoną do I lub II grupy inwalidztwa albo dzieci niepełnosprawne do 16 lat, dla potrzeb związanych z koniecznym dowozem na niezbędne zabiegi leczniczo-rehabilitacyjne, w kwocie nie przekraczającej 2 280,00 zł (w roku 2008). Choć nie jest to jasno zapisane w przepisach, Urząd Skarbowy może zażądać przedstawienia dokumentów potwierdzających korzystanie z zabiegów leczniczo-rehabilitacyjnych;
- opłacenie przewodników osób niewidomych I lub II grupy inwalidztwa oraz osób z niepełnosprawnością narządu ruchu zaliczonych do I grupy

inwalidztwa, w kwocie nie przekraczającej w roku podatkowym 2 280 zł,

- utrzymanie przez osoby niewidome I lub II grupy inwalidztwa, psa przewodnika, w kwocie nie przekraczającej w roku podatkowym 2 280 zł;
- odpłatne przejazdy środkami transportu publicznego związane z pobytem na:
 - turnusie rehabilitacyjnym;
 - leczeniu w placówkach uzdrowiskowych, w zakładzie rehabilitacji leczniczej, zakładach opiekuńczo-leczniczych i pielęgnacyjno-opiekuńczych;
 - koloniach i obozach dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnej oraz dzieci osób niepełnosprawnych, które nie ukończyły 25 roku życia.

W przypadku przejazdu środkami transportu publicznego (PKS, PKP) należy zachować bilet.

Wydatki na cele rehabilitacyjne można odliczyć pod warunkiem, że nie były finansowane ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON), zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych, Narodowego Funduszu Zdrowia (NFZ), zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, albo jeżeli wydatki te nie były zwrócone podatnikowi w jakiegokolwiek innej formie. W przypadku, gdy wydatki te były częściowo finansowane z ww. źró-

deł odlicza się różnicę pomiędzy poniesionymi wydatkami a kwotą dofinansowania. Co ważne osoba, której dotyczy dany wydatek musi posiadać jeden z następujących dokumentów:

- orzeczenie o zakwalifikowaniu do jednego z trzech stopni niepełnosprawności;
- decyzję przyznającą rentę z tytułu całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy, rentę szkoleniową, albo rentę socjalną;
- orzeczenie o niepełnosprawności dziecka do 16 roku życia wydane przez Powiatowy Zespół ds. Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności.

Należy pamiętać, że wydatki na cele rehabilitacyjne odlicza się od dochodu przed opodatkowaniem, a nie od kwoty podatku. Rachunki muszą być wystawione na osobę, która będzie odliczała te wydatki (w przypadku dzieci niepełnosprawnych – rodzic).

Wszystkie wymienione wyżej wydatki muszą być udokumentowane fakturami, rachunkami, które należy przechowywać przez 5 lat, licząc od końca roku, w którym upłynął termin płatności podatku. Dokumenty te przechowujemy w domu, nie dołączamy ich do zeznania podatkowego.

Redakcja

Uczelniane miejsca parkingowe

Działania mające na celu zwrócenie uwagi na sprawy związane z bezprawnym parkowaniem, odejmują również środowisko akademickie. Krakowskie Uczelnie – Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie, Akademia Pedagogiczna w Krakowie, Politechnika Krakowska oraz Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie – zdiagnozowały swoje parkingi oznaczone „kopertami”. Z analizy wynika, iż wszystkie Uczelnie zmierzają w kierunku polepszenia sytuacji niepełnosprawnych studentów korzystających z parkingów.

Akademia Górniczo-Hutnicza

Na Uczelni funkcjonuje jednostka administracji centralnej i straż AGH, które podlegają Pionowi Kanclerza oraz obowiązuje również Regulamin Parkowania. Na terenie Uczelni znajduje się kilkanaście miejsc oznaczonych znakiem inwalidzkim i przeznaczonych do parkowania pojazdów przez osoby z dysfunkcją narządu ruchu. Do parkowania na tych miejscach uprawnia Karta Parkingowa Osoby Niepełnosprawnej. Miejsc takich na terenie AGH jest kilkanaście. Student może wykupić kartę uprawniającą do wjazdu na teren AGH lub wjechać przez główną bramę mówiąc, że jest osobą niepełnosprawną i poświadczając ten fakt stosowną legitymacją. Wniosek, który należy wypełnić w celu

Miejsce parkingowe na jednej z naszych Uczelni. Zaparkowane pojazdy uniemożliwiają wjazd osobie niepełnosprawnej

otrzymania karty wjazdowej na teren Uczelni można pobrać przy głównej bramie wjazdowej AGH. Z obserwacji wynika, iż zapotrzebowanie na takie miejsca jest